

»Hvordan man udmanøvrerer gale Theresa Mays march mod Tredje Verdenskrig«

<https://www.youtube.com/watch?v=IqESyTdApKM>

Introduktion: Hvad kan forklare de transatlantiske regeringers lemming-agtige reaktion på Det britiske Imperiums hysteriske eskalering imod Rusland, i Skripal-affæren? Som Helga Zepp-LaRouche har understreget, så findes der kun én forklaring, og det er de aktuelle magthaver-»elitors« desperate frygt for, at deres dage med deres bankerotte imperium er talte med den overvældende del af menneskeheden, der bliver overvundet til fordel den »Nye Silkevejsånd« og rekrutteres til det Nye Paradigme, som repræsenteres af Kinas og dets Bælte & Vej Initiativets »win-win«-politikker. Snarere end at erkende deres systems fiasko, så falder imperie-geopolitikerne, der trækker i Mays tråde, i Thukydid-fælden og løber risikoen for faren for udslettelse af menneskeheden i en atomkrig – alt sammen for at beskytte et fejlslagent og døende system.

Vært Harley Schlanger: Velkommen til vores ugentlige, internationale, strategiske webcast med vores stifter og præsident, Helga Zepp-LaRouche.

Der har fundet en ekstraordinær optrapning sted fra briternes side i løbet af de seneste par uger for at gå i retning af en situation som før en krig med Rusland, og premierminister Theresa May har mobiliseret de europæiske regeringer og lagt pres på USA, Commonwealth-nationerne og andre, for at få det, hun kalder en »forenet styrke« til at vedtage »europæiske værdier«. Sig mig, siden hvornår blev Tredje Verdenskrig en »europæisk værdi«?

Men jeg mener, vi må vurdere situation fra toppen, med hele den fare, der er involveret. Jeg vil gerne lægge ud, Helga, med, at du blot giver os din vurdering af det, der har fundet sted i løbet af den seneste uge.

Helga Zepp-LaRouche: Det er ekstremt interessant, for, gennem reaktionerne til denne britiske påstand om, at der kun findes én forklaring, som er, at Rusland er ansvarligt for Skripal-mordforsøget, ser vi, hvem, der er på hvilken side. Lad mig gennemgå nogle af de internationale reaktioner, så får man et ganske godt billede.

*Helga Zepp-LaRouche i
internationalt webcast; 29. marts, 2018*

For det første, så offentliggjorde det Russiske Udenrigsministerium en erklæring, der sagde, at, med mindre briterne leverer konkrete beviser, må de (russerne) komme til den konklusion, at der var involvering fra de britiske efterretningstjenesters side i operationen, og at dette er en del af den generelle, internationale provokation mod Rusland. Det svarer til det, vi omgående fremlagde som hypotese, at hele denne operation var en ny fase af 'Trumpgate', eller 'Russiagate', eller 'Muellergate', hvordan man nu ønsker at betegne indsatsen med aftalt spil mellem efterretningscheferne fra Obama-administrationen og så britisk efterretning, for at afsætte præsident Trump. Og at netop på det tidspunkt, hvor dette er ved at falde fra hinanden; hvor efterforskningen i USA's Kongres pegede på briternes rolle, og med det aftalte spil, som ikke fandt sted med Rusland som fremmed regering, men med den britiske regering; og på et tidspunkt, hvor Theresa May næsten forventedes at miste magten hver dag, det skulle være, med Corbyn som den absolutte stjerne i britisk politik, så kom hun med denne operation; og dette var naturligvis et forsøg på at sætte dagsordenen tilbage i retning af de geopolitiske formål, nemlig, britisk konfrontation med Rusland og Kina.

Den kendsgerning, at det Russiske Udenrigsministerium nu også foreslår muligheden af, at britisk efterretning er involveret, mener jeg er meget interessant, for det kaster et meget dårligt lys på alle dem, der, uden at stille nogen spørgsmål og uden noget som helst bevis, omgående gør fælles sag med Theresa May – hvilket heldigvis ikke var så mange mennesker. Der var ganske vist en massiv udvisning af russiske diplomater i 10 europæiske lande og i USA, men billedet er ikke desto mindre langt mere differentieret. For eksempel fordømte det Kinesiske Udenrigsministerium totalt »koldkrigsmentaliteten« hos disse lande, som søgte denne konfrontation med Rusland. En talsperson for det Kinesiske Udenrigsministerium sagde endda, at dette var et redskab, som blev brugt af europæerne og USA i forsøg på at fremtvinge enhed på et

tidspunkt, hvor de var totalt opdelt. Dette er det gamle, geopolitiske spil med, at, for at skabe enhed, skaber man en krig, og så falder alle ind i geledderne.

Men reaktionerne var ganske differentierede: Japan nægtede at udvise diplomater, og selv Ny Zealand, som er en del af de Fem Øjne [efterretningsalliance mellem USA, UK, Canada, Australien og Ny Zealand]. Der var Grækenland, Cypern, Bulgarien, Malta, Slovakiet, Slovenien, Luxembourg, Portugal – jeg har nok glemt én eller to – som nægtede at udvise nogen diplomater, så EU var ikke på linje. Og se nu på de mange røster i Tyskland, repræsentanter for praktisk talt alle partier i Bundestag, det tyske parlament, udtalte sig imod dette: Verheugen, der er tidligere EU-kommissær fra SPD; Stegner, en top-person fra SPD; Gabriel; Platzeck fra SPD; Sahra Wagenknecht fra Die Linke; Kubicki fra FDP. Så der var en meget bred afvisning af denne støtte til denne provokation.

Den østrigske var måske den stærkeste. De siger, at de absolut nægter at udvise diplomater, fordi Østrig er et neutralt land, og de ser sig selv som en bro mellem øst og vest. Den østrigske udenrigsminister [Karin Kneiss] sagde endda, at selv, hvis det blev bevist, at Rusland var gerningsmanden bag dette angreb, ville dette ikke ændre Østrigs standpunkt.

Hvis man ser på dette meget brede spektrum af reaktioner, ser man, faktisk, at den britiske provokation er afsløret, og hvem, der støtter den. Vi har reaktioner fra vores egen organisering i USA og Europa, og det generelle billede, vi har fundet, er, at befolkningen slet ikke falder for det. Alle sagde, dette er en total provokation, [at der ikke findes] beviser. Så det går ikke så godt for briterne på trods af det faktum, at det er meget farligt og bør fordømmes. Og, hvis de ikke fremkommer med nogen beviser, mener jeg, de bør anklages for at have anført en bestræbelse på at manipulere den globale, offentlige mening på en utrolig måde. Så, efter to uger, er dette et meget interessant billede.

Schlanger: Man ser også, at der var andre begivenheder, der havde indflydelse på deres handling. Du nævnte Russiagate, som falder fra hinanden – det kommer vi tilbage til om lidt, for der er nye udviklinger omkring det faktum, at de, der arbejder for hele denne skandale, nu er dem, der er blevet de anklagede. Men der var Putins tale den 1. marts; der var Putins valgsejr [18. marts], og dernæst Putins diskussion med Trump [20. marts]. Der har været et momentum af en vis betydning hen imod det, præsident Trump har sagt, han ville gøre, da han stillede op som kandidat til præsidentskabet, med samarbejde med Rusland. Midt i alt dette har vi så Theresa Mays operation.

Det kunne være interessant at se på, hvad med de lande, som Frankrig og Tyskland, som går i gåsegang efter Theresa May? Hvad siger det om situationen i kernen af EU?

Zepp-LaRouche: Frankrigs tilfælde er lidt mere kompliceret, for Macron havde et lidt andet eftertryk på samarbejdet med den Nye Silkevej og Kina, end f.eks. Merkel havde; den franske udenrigs minister Yves Le Drian har netop annonceret, at Macron rejser til Moskva i

maj. Så det ser lidt anderledes ud end med fr. Merkel, der – jeg mener, det er en total skam, og denne nye »store koalition«, der ikke er så stor i betragtning af, at de alle falder som sten i meningsmålingerne; jeg mener, dette virkelig er et spejlbillede af det faktum, at der i øjeblikket ikke eksisterer nogen tysk elite, der er værdig til denne betegnelse.

Folk i Tyskland bør virkelig ikke acceptere dette. De historiske fakta om de tysk-russiske relationer, i betragtning af to verdenskrige, med Anden Verdenskrig, som er et utroligt minde hos alle russere; og så den kendsgerning, at Rusland gik med til den tyske genforening uden at der blev affyret et eneste skud eller deployeret nogen tanks – på en fredelig måde. Rusland opgav Østtyskland og gik med til genforeningen og fik dengang løfter om, at NATO aldrig ville blive udvidet frem til Ruslands grænser, et løfte, der blev brudt. Så var der alle disse eskaleringer. Så jeg kan forestille mig, at russerne på en vis måde virkelig føler sig forrådt af denne form for opførsel fra Merkels side.

Merkel har en speciel baggrund. Mange mennesker har stillet sig selv det spørgsmål, hvad er det, der får denne kvinde til at fungere? Det er der ingen, der har kunnet besvare på en tilfredsstillende måde. Men jeg mener, at russerne virkelig føler sig forrådt. Det tyske folk bør vende tilbage til den form for Ostpolitik, som et minimum, som var karakteristisk for den tyske holdning i meget lang tid, om at have gode naborelationer, fredelig dialog, samarbejde. Det er meget, meget vigtigt, at befolkningen i Tyskland ikke falder i trit med denne aggressive, britiske politik, som Merkel simpelt hen åbenlyst følger som en hundehvalp – selv om hundehvalpe er sødere, vil jeg sige.

Men, det er en alvorlig affære, og folk bør absolut ikke falde for dette, for det er den slags ting, der kan komme ud af kontrol og udløse en ny verdenskrig, og hvem ønsker det?

Schlanger: Den anden, underliggende årsag til City of Londons hysteri, er den Nye Silkevejs ustoppelige succes. I denne uge har der været en konference i Portugal, som du ved noget om. Det ser også ud til, at Italien er ved at samle en regering, der sandsynligvis ikke vil gå med til sanktioner mod Rusland. Hvad kan du i øvrigt sige om situationen i Europa? Kan du begynde med situationen i Portugal?

Zepp-LaRouche: Det er meget godt og meget positivt, for det bekræfter det, jeg længe har sagt, nemlig, at Silkevejsånden har slået an i mange lande, og at det Nye Silkevejsinitiativ ikke kan stoppes.

På denne konference i Lissabon arrangerede det Nye Silkevejs selskabs Venner en konference, hvor den portugisiske udenrigsminister, den kinesiske ambassadør og mange andre VIP'er talte. Man diskuterede at gøre Portugal til et knudepunkt for ikke alene den vestlige ende af den Nye Silkevejs rute over land, men også at bygge videre på dybvandshavnen Sines, der ligger omkring 200 km syd for Lissabon, og forlænge højhastighedsjernbanen fra Madrid, Spanien, til Sines og dernæst forvandle denne til et forbindelsespunkt, hvor Silkevejen over land og den Maritime Silkevej ligesom mødes; og gøre denne

dybvandshavn til et forbindelsesled til de portugisisk talende lande i Afrika, Asien og Latinamerika.

Det er virkelig godt, for nu har man Portugal, der har vedtaget denne holdning, og man har Spanien på samme måde; Italien arbejder sammen med Kina om Transaqua-projektet [i Afrika]; naturligvis Grækenland, og så 16+1-landene [i Central- og Østeuropa]; Schweiz, Østrig.

Så jeg mener, det går fremad, og blokeringen, der stadig kommer fra Bruxelles og Berlin og London, vil blive fejlet til side på et vist tidspunkt. Så det er godt.

Schlanger: Der var endnu en meget interessant flanke i denne uge, som synes endnu engang at have ramt USA's efterretning uforberedt, og det er den nordkoreanske leder Kim Jong-uns besøg i Beijing, hvor han mødtes med Xi Jinping. Medierne forsøger at sige, at dette er en udmanøvrering af Trump, og det er en måde for Kina at spille med musklerne, men faktisk synes Trumps tweets at støtte dette. Hvad mener du om denne flankemanøvre?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, det er den absolut overvældende begivenhed i den forgangne uge. For, de vestlige medier er igen latterlige. De sagde, »åh, disse to diktatorer mødes ...« osv., men dette er virkelig, virkelig godt, for både Xi Jinping og Kim Jong-un husker naturligvis det lange venskab mellem de to lande, Nordkorea og Kina, og Kim Jong-un i særdeleshed lovede at fortsætte med politik i sin faders og andre slægtninges fodspor. Han lovede, at han ville arbejde mod en atomafrustning af Koreahalvøen, på betingelse af, at dette tilbud modtages i en atmosfære af fred og en konstruktiv holdning. Nordkorea vil naturligvis skulle have garantier; uden det vil han sandsynligvis ikke opgive atomvåbnene. Men det faktum, at han først besøgte Kina, og dernæst skal mødes med præsident Moon Jae-in fra Sydkorea i slutningen af april, og dernæst sandsynligvis skal mødes med præsident Trump i maj; dette betyder, at et af de farligste, mulige punkter for et tredje verdenskrigsscenario kunne blive løst fredeligt.

Som vore kontakter i Sydkorea fortæller os, så har hele det her en økonomisk dimension. Kina – iflg. disse kilder – vil bygge havne i Nordkorea på øst- og vestkysten, og der er selvfølgelig hele spørgsmålet om forlængelsen af Bælte & Vej Initiativet, som omfatter Sydkorea, Nordkorea, Rusland og Kina – inden for denne ramme kan man virkelig få en stabil udvikling.

Trump tweetede omgående og sagde, at han modtog en telefonopringning fra præsident Xi Jinping, der fortalte ham, at mødet gik vældig godt, og at han [Trump] er meget forhåbningsfuld mht. fremtiden; at sanktionerne [mod Nordkorea] desværre må opretholdes, indtil problemet er løst, men at han absolut ser frem til det forestående topmøde.

Så det er *virkelig* godt, og det viser, at, hvis man har alternative kanaler, og i dette tilfælde var alle involveret – Trump, Xi Jinping, Putin og også Abe fra Japan – hvis man har denne form for diplomati og forhandling, er der intet problem på Jorden, der ikke kan løses af folk, der har god vilje. Alle bør være meget glade over denne udvikling.

Schlanger: Absolut. Vi ser nu diskussionerne i USA om importtold på kinesiske varer, og at dette kunne blive

et betydeligt problem. Men samtidig foregår der megen diskussion, inkl. mellem præsidenterne Trump og Xi. Hvad mener du om denne diskussion om importtold?

Zepp-LaRouche: Der er faktisk en meget interessant respons fra Kina, hvor premierminister Li Keqiang kom med et forslag: Han sagde, snarere end at reducere handelsunderskuddet ved at påføre importtold, som ville ende med en handelskrig, hvor ingen sluttelig ville vinde, så er den anden måde at løse handelsunderskuddet på at øge volumen af handel, og på denne måde kunne man også have joint ventures mellem USA og Kina og tredjelande. Det er det forslag, vi længe har fremsat.

Der var ligeledes et ekstremt produktivt tiltag, som blev diskuteret på CGTN, China Global Television Network, hvor de sagde, at USA og Kina skulle begynde en dialog om infrastruktur, og at kinesiske investorer kunne investere i udvikling af infrastruktur i USA, gennem en fond. Dette forslag har vi arbejdet for i meget lang tid og sagt, at Kina har disse enorme reserver i amerikanske statsobligationer, som, hvis de bare ligger dér, ikke gør noget godt. Men hvis de blev investeret i infrastruktur internt i USA gennem en infrastrukturbank eller en lignende mekanisme, kunne det være med til at løse det finansieringsproblem, som præsident Trump tydeligvis har, i betragtning af, at det, der i øjeblikket er til rådighed med hensyn til finansiering, ligger meget langt fra de \$1 billion, han nævnte under sin valgkampagne, og det Amerikanske Civilingeniørselskab har sagt, at der behøves, ikke \$1 billion, men faktisk \$4,5 billion. Nogle eksperter har endda sagt, at, for at få moderne infrastruktur i USA, behøves der \$8 billion i investeringer.

Så der er en situation, hvor man kunne komme af med handelsubalancen ved virkelig at bruge kinesernes ekspertise inden for højhastigheds-jernbanesystemer og anden infrastruktur. Og fra Schiller Institutets side har vi arbejdet med ideen om i USA at gøre præcis det, Kina har gjort og vil færdiggøre frem til 2025, eller endda 2020, nemlig at forbinde alle landets større byer via hurtigtogssystemer. Infrastrukturen i USA er jo åbenlyst i en meget dårlig forfatning og har et presserende behov for udbedring; det meste af det er 100 år gammelt eller endda ældre. Så denne fremgangsmåde ville virkelig løse dette problem på et højere niveau.

Mange mennesker burde diskutere dette, og der er allerede mange kræfter i USA, der har åbnet kanaler med deres kinesiske modparter. Guvernøren af Vest Virginia; borgmesteren i Houston, Texas; guvernøren af Alaska; folk i Iowa selvfølgelig er meget indstillet på dette, fordi den tidligere guvernør af Iowa, Terry Branstad, nu er USA's ambassadør i Beijing. Så der er faktisk andre alternativer til at indlede en handelskrig, som ingen ville have fordel af.

Schlanger: Jeg kunne godt tænke mig, du gav os dine tanker lidt mere i dybden om dette spørgsmål, for der er en indsats for at portrættere Kinas involvering i USA som noget, amerikanere bør være bange for, bør være på vagt overfor. Og, som du påpegede, så arbejder Alaska med Kina; Vest Virginia; jeg tror, Miamis borgmester netop var i Kina. Borgmesteren i Houston, Texas, bragte en hel delegation til Kina. Dette er en del af win-win. Så er der

nogen grund til, at amerikanere bør være bange, at kineserne har en eller anden udspekuleret, hemmelig kommunistisk plan om at rykke ind over overtage USA, ved at være med til at genopbygge infrastrukturen her?

Zepp-LaRouche: Først og fremmest bør folk tænke over, hvor denne propaganda kommer fra? Den kommer fra neokonservative tænketanke, som CSIS, CFR, European Council for Foreign Relations (ECFR, hovedsæde London), MERICS [Mercator Institute for China Studies]. Så det kommer fra tænketanke, der i virkeligheden hører til den britiskdominerede, geopolitiske gruppering, som vi talte om i begyndelsen.

Jeg ville virkelig opfordre folk til at se nærmere på, hvad Kina har gjort: På hjemmefronten tror jeg ikke, der er noget andet land, der har skabt en så gigantisk transformation som Kina. Jeg var i Kina for første gang i 1971, midt i Kulturrevolutionen, og på det tidspunkt var landet fuldstændig fortvivlet: folk var ulykkelige, bange og det var simpelt hen ikke noget godt øjeblik i Kinas historie.

Men siden Deng Xiaopings reformer, og især under de seneste fem år af Xi Jinpings præsidentskab – men i løbet af de seneste 40 år har dette land undergået en transformation, der er absolut uden sidestykke. Syv hundrede million mennesker er blevet løftet ud af fattigdom. Folk er optimistiske, og de føler generelt ikke behov for at eksportere deres model, for den virkelige rod til kinesisk kultur har i de seneste 2.500 år været konfucianisme. Og ulig kristendommen, der forlanger, at alle kristne bør missionere for deres religion og overbevise andre mennesker om også at blive kristne, så har kineserne ingen sådan tilbøjelighed, og konfucianisme er en filosofi, der tværtimod er baseret på ideen om harmonisk udvikling.

Xi Jinping har, i alle sine skrifter, i alle sine taler, understreget, at dette »fællesskab for menneskeheden's fælles fremtid« er baseret på total respekt for det andets lands suverænitet, total respekt for den andens samfundssystem, og der kommer ingen bestræbelse på at påtvinge noget andet land den kinesiske model. Det er ganske enkelt, at Kina har tilbudt især udviklingslandene at hjælpe dem til at overvinde deres underudvikling. Det er et win-win-samarbejde, hvilket er grunden til, at 140 lande i mellemtiden samarbejder med dette, for det er naturligvis i Kinas interesse – for det er en stor befolkning, et stort land, en meget rig kultur, 5.000 års meget rig kulturtradition, så det er et af verdens store lande, og måske endda det vigtigste, i betragtning af dets befolknings størrelse.

Men de påtvinger ikke nogen det, de anser for at være »kinesiske karaktertræk« – helt forskelligt fra de neokonservative og de neoliberale, der havde regimeskifte, 'farvede revolutioner', eksport af 'demokrati' og det, de kalder »menneskerettigheder«. Folk bør virkelig ikke være fordomsfulde, men bør se på det med friske øjne, selv læse Xi Jinpings taler. Andet bind af Xi Jinpings bog [om Kinas regeringsstyrelse] er nu udgivet, og som er ganske lærerig. Se på andre ting, dan jeres egen mening, og I vil se, at verden er nået til et punkt, hvor vi *må* overvinde geopolitik. For hvis, på dette tidspunkt, USA eller Vesten generelt gik i en Thukydide-fælde og bruge Kinas

fremvækst som en grund til at gå ind i en krigskonfrontation, så kunne det meget vel blive enden på menneskeheden, så vi må finde en anden måde. Kina har mange gange sagt, at de ikke ønsker at overhale USA og erstatte en unipolær verdensorden, men at de ønsker at være i en ny alliance bestående af suveræne lande og have ideen om, at én menneskehed kommer i første række.

Jeg mener, dette er et nyt begreb om udenrigspolitik, og folk bør studere det og relatere til det snarere end at satse på de temmelig ikkeinformerede meninger hos sådanne personer som Marco Rubio (amr. Republikansk senator for Florida, *-red.*), der er på krigsstien over for alt kinesisk. Men det vil virkelig ikke virke, for resten af verden er meget tilfreds med det, Kina gør, og jeg mener, det absolut ville være til fordel for menneskeheden, hvis USA og Canada kunne finde en måde at samarbejde på, i deres fælles interesse.

Schlanger: Det er også signifikant, at de personer, der arbejder for denne anti-kinesiske, anti-russiske linje og går i retning af geopolitisk konflikt, er de samme personer, der nu er mål for nogle af de efterforskninger, nu, hvor Muellers efterforskning [af Trump] er ved at falde fra hinanden, med forbindelsen mellem MI6-agenten Steele og Skripal-affæren; med Obamas efterretningschefers rolle, fra Comey og Clapper og til Brennan, med alt dette, der nu kommer for Kongressen, og med Justitsministeriets generalinspektør, der netop har åbnet en ny efterforskning.

Mener du virkelig, Helga, at dette muligvis kunne vende sig imod dem på en måde, der ikke alene kunne bringe en ende på angrebene på præsidenten, men også på geopolitikernes styre over amerikansk politik?

Zepp-LaRouche: Muligheden er klart til stede. Jeg kan ikke se, at kampen endnu er afgjort, for, for Det britiske Imperium, som ikke er identisk med den britiske regering eller det britiske folk – men når vi siger »Det britiske Imperium«, mener vi dette system med førende finansinstitutioner, investeringsbankerne, hedgefunds, forsikringselskaberne, de multinationale selskaber, der er forbundet, naturligvis, med det private sikkerhedsapparat – jeg mener den neoliberale model, den model, der har styret verden i de seneste adskillige årtier og ønsker at opretholde deres system, og i betragtning af, at det står for at gå ind i endnu et krak, som mange mennesker også advarer om; I ved, i betragtning af, at man intet har gjort for at fjerne de grundlæggende årsager til krisen i 2008, så mener jeg, at denne provokation fra Theresa Mays side har alt at gøre med det faktum, at dette system står for at eksplodere.

Så hvil ikke på laurbærene. Dette er ikke et juridisk spørgsmål, men et politisk og systemisk spørgsmål. Heldigvis mener jeg, at den menneskelige natur er af en sådan art, at et stort onde fremkalder et endnu større gode, så jeg ville være tilbøjelig til at være forhåbningsfuld omkring udfaldet af denne kamp. Men, briternes rolle i denne provokation, og deres rolle i kupforsøget imod Trump, er alvorlige spørgsmål, og de kræver en løsning. Man kan kun håbe på, at den amerikanske befolkning er tilstrækkeligt mobiliseret til at sikre, at denne efterforskning i Kongressen går den rigtige vej, at Trump får den

rette støtte fra sine vælgere; således, at bestræbelserne på at afspore hans politikker, hver gang, han har en impuls til at have gode relationer med Rusland, eller med Kina for den sags skyld; at hans bestræbelser lykkes.

Jeg vil opfordre jer alle til ikke kun at se dette, og til ikke at være en tilskuer, der sidder på stakittet, men at I bliver aktive med Schiller Instituttet, og at I hjælper os med at sprede ideen, især om alternativet med en Nye Silkevej: For, vi må bevæge menneskeheden ind i en helt ny alder, en ny æra, hvor vi finder en bedre måde at arbejde sammen på, som mange folkeslag i verden, og det

er den virkelige opgave. Så jeg vil gerne indbyde jer: Gå med i Schiller Instituttet, kontakt os, hjælp os med at sprede dette budskab, og på denne måde kan I gøre noget for at bevæge menneskeheden fremad.

Schlanger: Der foregår så meget, Helga, jeg vil gerne sikre mig, at vi ikke har udeladt noget. Er det andet, du vil bringe op i dag?

Zepp-LaRouche: Nej, dette er, hvad jeg ville sige.

Schlanger: OK, virkelig godt! God påske til dig og til vore seere, og vi er tilbage i næste uge.